

nud tähhele panna, ei kanna ma teist riet,
kui sedda, et mo wennad ei saaks us-
kuda, et ma ennast ülem nendest arvan.“

Kui nad ollid laualt ülestouenud, wiis
Kuberneri Praua tedda lahti afnatte ette,
et teist rahwas tedda pididi näggema — ja
selle hulga seas, mis afna al tedda wata-
mas oli, seisis ka üks temma wendadest,
kes Mekrutiks olli sanud. Tedda kuisus ta
ennese jure, näitis temmale sedda tosi, mis
Keisri Praua temmale jo enne, ning ka
sedda autuiski, mis Keisri Herra niid temmale
annud; kinkis talle ühhe hõbbe wanna taatri,
ja andis temmale südamelikult õppetust tee
peäle.

Niud Kubneri Praua andis selle Kõs-
trile middagi ka ennese mällestusjeks, ja
selle peäle jättis ta Kubneri Herrale ja
keige seltsile Summalaga — ning läks niid,
linna rahwast waatma, kes tedda iggaüks
wägga armsaste wasto wotsid. Ka tah-
tis ta selle Kirwiko õppetaja jure minna, kes

tohhe, kui se jut seist, mis ta merrehädas-
liste olli teinud, temma pole sai, temma
heaks rahha olli korjand, ja sedda temma
kätte saanud; agga sesamma ei elland mit-
te seal tiinas. Üks tannalik meel näitis
iggapiiddi selle Priiso siddant tõstwad; seist
kui ta tojo sai, on ta nende wie mehhel,
kes keigeesitets temmaga merre peale läksid,
et nad küs ei julgend, ennam kui üksford
temmaga minna, ommeti kaks jadda rubla
annud.

Õ p p e t u s.

Mitto maggad muldas, kelle waggadust
ei ükski wotnud tähhele panna. Mitto fan-
natas, digust noudes, wiha ja waewa —
andis mittokord ommast polest sutaieist pole
weel ärra, ja temma sängi ümber ei nutta
ükski. Agga kui iggal waggal temma wag-
dusse külw jo siin wiha kannaks, mis kis